

Ο δικός μας Ασκαπενταύγουστος ή Αντέχοντας

[πίστη](#)

Όταν σημαίνει ή καμπάνα για την Παράκληση,

τὸ δροσερὸ τ' ἀπόβραδο σιμώνει καὶ μὲ τὶς δικές του ζωγραφιές καὶ εὐπρεπίζει, στολίζει τὸ ναό, ὅπως τὰ λιγοστὰ κλωνάρια ἀπὸ βασιλικὸ καὶ γιασεμὶ στολίζουν τὴν Εἰκόνα Της.

Ἀπὸ μακρὰ ἀκούγονται οἱ φωνές τῶν περαστικῶν ποὺ ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὴ θάλασσα. Βιάζονται νὰ ἐτοιμαστοῦν γιὰ τὴ βραδυνή τους ἔξοδο. Κάποιοι σταυροκοπιοῦνται, ἄλλοι εἰσοδεοῦν στὸ ναὸ νὰ προσκυνήσουν, ἐλάχιστοι ὅμως, ἐν σχέσει μὲ τὸ πλῆθος τῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ Αὐγούστου. Τοὺς κοιτάζεις μὲ μιὰ συμπόνια, γιὰτὶ τὸ ξέρεις ὅτι τοὺς περισσότερους ἀπ' αὐτοὺς δὲν θὰ τοὺς ξαναναμώσεις.

Τὰ πρόσωπα κάθε ἀπόβραδο περίπου τὰ ἴδια στὴν Παράκληση. Ἔρχονται δὲ μόλις σημαίνει ή καμπάνα, αὐτὴ ή μουσα τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ συντροφεύει τοὺς πιστοὺς στὴν κάθε ἔκφανση τῆς ζωῆς τους. Ἔρχονται λοιπὸν οἱ πιστοὶ, αὐτὴ ή παρηγόρια

τοῦ παπᾶ, πὸ τοὺς περιμένει, γιὰ νὰ βάλει «Εὐλογητὸς». Γιατὶ τοὺς βλέπει ὡς τὰ μέλη μιᾶς οἰκογένειας- ἀφοῦ τέτοια εἶναι ἡ ἐνορία- πὸ συνάζονται, ὅπως τὴν ἄχραντη ἐκείνη ὥρα τοῦ δεῖπνου. Καὶ μήπως δὲν εἶναι ἕνα ἰδιότυπο δεῖπνο κι αὐτὴ ἡ σύναξη, μὲ οἰκοδέσποινα Ἐκείνη καὶ συνδαιτυμόνες ὅλους ἐμᾶς; Ὅσους δηλαδὴ προτιμήσαμε νὰ δώσουμε προτεραιότητα στὴ Χάρη Της κι ὄχι στὰ βιαστικὰ κελεύσματα τοῦ κόσμου, πὸ ἀκίνητοποιεῖ τὶς συνειδήσεις μας καὶ τὶς νεκρώνει; Μόνον πὸ χρόνο τὸ χρόνο λιγοστεύουμε, ὅπως λιγοστεύει ἡ ζωὴ καὶ οἱ δυνάμεις μας.

Ἀπὸ τὰ γιασεμιὰ καὶ τὰ βασιλικὰ ἀνεβαίνει ἄρωμα, πὸ μπερδεύεται μὲ τὴν εὐωδία τοῦ ἀγιορείτικου θυμιάματος καὶ πλημμυρίζει τὸ ναὸ μὲ ἕνα μύρο πὸ κατανύσσει, εἰρηνεύει τὴν ψυχὴ, καθὼς μὲ ἀπίστευτη δροσιὰ τὴ θωπεύουν καὶ τὰ λιτὰ τὰ λόγια ἀπὸ τὰ τροπάρια τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνα. «Τὸν ποταμὸν τὸν γλυκερὸν τοῦ ἐλέους σου, τὸν πλουσίαις δωρεαῖς δροσίσαντα τὴν παναθλίαν καὶ ταπεινὴν, Πάναγνε, ψυχὴν μου....» Ρήματα ἀληθινὰ καὶ ἀνθρώπινα. Ὅπως τὰ ἐρωτήματα πὸ ἔχουμε καὶ τὰ καταθέτουμε, μαζὶ μὲ τὰ ὅποια παράπονά μας, στὰ Ἄχραντα τὰ Χέρια Της, πρόσφορο καὶ νᾶμμα λὲς γιὰ τὴ λειτουργία. Μαζεύουμε, λοιπόν, τὶς ἀποτυχίες καὶ τὴν περιθωριοποίησή μας, αὐτὰ τὰ καθημερινὰ ἔπαθλα πὸ μᾶς φιλεύει ὁ κόσμος, καὶ Τῆς τὰ προσφέρουμε, γιὰ νὰ μεταποιηθοῦν σὲ «χαρὰν καὶ εὐφροσύνην».

Γιατὶ μέρα τὴ μέρα συνειδητοποιοῦμε, ὅτι γιὰ τὸν Κόσμο εἴμαστε κάτι τὸ περιττὸ καὶ ἄχρηστο, ἀφοῦ δὲν ἀκολουθοῦμε τὰ βήματά του καὶ, τὸ κυριώτερο, δὲν ἀφήνουμε τὴν ψυχὴ μας στὰ χέρια του. Καὶ κόσμος, μὲ τὴ βιβλικὴ ἔννοια τοῦ ὄρου, μπορεῖ νὰ εἶναι ἀκόμα κι ὁ δικὸς μας κόσμος, τῶν «πιστῶν» δηλαδὴ, ἀλλὰ καὶ κείνων πὸ εἶναι σιμὰ μας καὶ ἐπιμένουν νὰ λέγονται «συνεργάτες», «φίλοι» καὶ κάποτε «ἀδελφοί».

Ὅμως ὁ δικὸς μας Δεκαπενταύγουστος συμπληρώνει αὐτὰ τὰ κενὰ μὲ τὴ θεραπευτικὴ Της ἐπέμβαση. Ἐπέμβαση, πὸ ὑπάρχει πάντα, ἀλλὰ περισσότερο τότε πὸ χρειάζεται, ὕστερ' ἀπὸ ἔμπιστό μας αἴτημα: εἰλικρινὲς αἴτημα καὶ ἀφτιασίδωτο ἀπὸ εὐγένειες καὶ συμπεριφορὲς τοῦ κόσμου τούτου. Γι' αὐτὸ καὶ ψηλαφοῦμε κάθε ἀπόβραδο τὶς μέρες αὐτὲς τὴν ψυχὴ μας καὶ Τῆς παραδίνουμε τὶς πληγὲς πὸ φέρει μὲ τὸν ἰκέσιο λόγο: «ἐκ φθορᾶς νοσημάτων ἀνάστησον». Γιατὶ αὐτὸ πὸ, ἰδιαίτερα τὶς ὥρες ἐτοῦτες, συνειδητοποιοῦμε εἶναι τὰ νοσήματά μας, γιὰ πολλὰ ἀπὸ τὰ ὅποια εἴμαστε καὶ ὑπεύθυνοι. Κι εἴμαστε ὑπεύθυνοι, ἐπειδὴ δὲν μπορέσαμε νὰ συλλαβίσουμε πραγματικὰ καὶ τίμια ἐκεῖνα τὰ λόγια πὸ εἶπε Ἐκείνη, ὅταν τὴν ἐπισκέφτηκε ὁ Ἀρχάγγελος τὴν ἡμέρα τὴ σημαδιακὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. «Γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου»(Λκ.1, 38)

Ἄν, λοιπόν, τὸν βιώνουμε αὐτὸ τὸ λόγο καὶ ὀριοθετούσαμε τὴ ζωὴ μας μὲ τὸν

κανόνα τῆς ὑπακοῆς ποὺ μᾶς δίδαξε ἡ Μάνα μας Αὐτὴ, τότε θὰ εἴμασταν πιὸ ἐλεύθεροι, πιὸ σεμνοὶ καὶ περισσότερο τίμιοι. Ἀλήθεια, τὶ λέμε γιὰ ὅλ' αὐτὰ;

Δεκαπενταύγουστο, λοιπὸν, μὲ τὶς ἀντοχές μας νὰ ραντίζονται μὲ τὴ δροσιὰ τῆς Χάρης Της καὶ φέτος...

π. Κων. Ν. Καλλιανός

Πηγές: ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΟΔΟΣ- askitikon.eu